Ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Μεσσηνίας

«Τό πρῶτο στοιχεῖο τῆς Θεομητορικῆς μορφῆς καί ζωῆς καί τοῦ παραδείγματος τῆς Παναγίας μας εἶναι ἡ πίστη τῆς Παναγίας μας. Καί, ὅταν ὁμιλοῦμε γιά πίστη τῆς Παναγίας, τί ἐννοοῦμε; Ἐννοοῦμε κάτι πολύ περισσότερο ἀπό αὐτό πού ἰσχύει γιά μᾶς. Ἐμεῖς ἀποδεχόμαστε τή σωτηρία πού συντελέστηκε ὡς ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Παναγία μας ἀποδέχθηκε τήν ἀφετηρία καί τήν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ ἔργου!

» Στό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου ἡ Παναγία μας ἀπαντᾶ καταφατικά. Ἐκφράζει πρός τό Θεό (διά τοῦ Ἀγγέλου πού τῆς ἀποκαλύπτει τή βουλή τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου) τή δική της συνέργεια καί βούληση καί ὑπακοή. “Γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου” ἀποκρίνεται στόν Ἀρχάγγελο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί βεβαίως στόν ἴδιο τόν Θεό. Αὐτό τό “Γένοιτό μοι” καί ἡ συνέχειά του εἶναι ἡ πίστη τῆς Παναγίας μας στό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας.

» Τό δεύτερο στοιχεῖο πού χαρακτηρίζει τήν Παναγία μας εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἀγάπη της καί εὐσπλαγχνία της πρός ὅλο τόν κόσμο, πρός κάθε ἄνθρωπο, χωρίς διακρίσεις. Ὄχι μόνο στούς συμφυλέτες της τούς Ἰουδαίους, ἀλλά σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, χωρίς κάτι τό ἰδιοτελές. Χωρίς νά περιμένει κάποια ἀνταπόδοση γι᾽ αὐτήν τήν ἀγάπη της, διότι ἔχει τήν πληρότητα καί τελειότητα τῆς ἀγάπης, ὅπως τήν ἔζησε ἀπό τόν Υἱό της.

» Ἐάν ἐπιζητοῦμε νά ἀρέσουμε στήν Παναγία μας, πρέπει νά προχωρήσουμε σέ μιάν ἐμπέδωση κοινωνίας σ᾽ αὐτά τά δύο στοιχεῖα πού χαρακτηρίζουν τό βίο τῆς Παναγίας μας, τόν τρόπο τῆς Παναγίας μας. Στήν πίστη της στό Θεό ὡς βίο τέλειας ἐμπιστοσύνης καί συνεργασίας μέ τό Θεό, κάτι πού ἐμεῖς σήμερα δέν τό θέλουμε, διότι δίνουμε προτεραιότητα στόν ἀτομισμό μας, στά ἀτομικά δικαιώματά μας, στήν ἰδιοτέλειά μας.

» Ἐπίσης νά μάθουμε νά ἀγαποῦμε καί νά προσφερόμεθα, νά ζοῦμε τήν ἀγάπη τῆς Παναγίας, ὄχι πρός ἐμᾶς, ἀλλά ὑπέρ τοῦ ἄλλου. Νά μήν θέλουμε τόν ἄλλο κομμένο καί ραμμένο στά μέτρα μας, ὄχι χρηστικό ἀπό μᾶς, ἀλλά ἐμεῖς νά ξεπερνοῦμε αὐτές τίς στάσεις καί νά ἀγαποῦμε χωρίς ἰδιοτέλεια, σάν τήν Παναγία μας.

» Ἴσως εἶναι πολύ δύσκολα, ἄν ὄχι ἀκατόρθωτα, αὐτά στήν ἐποχή μας: μέ τήν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας καί τήν ἐκρηκτική ἐσωστρέφεια στά ἀποκλειστικά ἀτομικά μας δικαιώματα καί τίς ἀτομικές διεκδικήσεις…, μέ μιά τύφλωση πού λέει συνεχῶς ὄχι στόν ἄλλο καί ναί στήν ἰδιοτέλεια…, μέ μιά ψευδαίσθηση ὅτι, ὅσο κλεινόμαστε στόν ἑαυτό μας, τόσο σωζόμαστε…

» Ἀλλά νά μαθητεύσουμε στό παράδειγμα τῆς Παναγίας μας. Νά θυσιάζομαι ἐγώ καί νά σώζεται ὁ ἄλλος. Γι᾽ αὐτό γίνεται σημεῖο ἀναφορᾶς ἤθους, ὥστε νά υἱοθετοῦμε τόν τρόπο της καί νά μετέχουμε στήν εὐλογία της. Νά ἀγαπᾶμε θυσιαστικά, χωρίς ὅρια, χωρίς νά μειονεκτοῦν οἱ ἄλλοι ἀπέναντί μας.

» Εἴθε νά δώσει ἡ Θεοτόκος νά βιώσουμε τήν πίστη της καί τήν ἀγάπη της, στήν ἐποχή τῆς τόσο μεγάλης ἀλαζονείας, πού ὅμως κατόρθωσε νά ἀποφύγει τόν πρόσφατο πειρασμό της καί

ἀπέδειξε πόσο μικρός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅτι δέν εἶναι ἀπεριόριστος, ὅπως αὐτό φάνηκε τόσο ξεκάθαρα μπροστά στή διασπορά καί στήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ…».